

Arrest

nr. 52 159 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 februari 2004 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 5 juli 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep tot schorsing en nietigverklaring werd op 22 augustus 2007 door de Raad van State verworpen.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 23 oktober 2006. Op 13 november 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 20 april 2007.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 augustus 2007.

1.5. Op 16 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. U verklaarde zich een eerste keer vluchteling op 17/02/2004. U verklaarde dat uw vader en broer actief waren voor 'Hezb-Islami', vervolgens meevochten met de Taliban en hierdoor problemen kregen met de Afghaanse overheid. Op 07/07/2004 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een 'bevestigende beslissing van weigering van verblijf' omdat geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven noch aan uw Afghaanse afkomst. Een beroep tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen op 22/08/2007.

U keerde niet terug naar Afghanistan maar diende op 13/10/2006 een tweede asielaanvraag in. Deze werd bij beslissing van 13/11/2006 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20/04/2007 verklaarde u zich een derde keer vluchteling. U stelt dat de veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst slecht is en vraagt de subsidiaire beschermingsstatus aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een 'taskara' (Afghaans identiteitsboekje) alsook een kopie van lidkaart van 'Hezb-Islami' voor. Tevens legt u een proces-verbaal voor waarin u stelt dat uw originele documenten werden gestolen.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat de door u aangebrachte nieuwe elementen niet vermogen de eerdere beslissing van het CGVS te wijzigen.

*Zo blijkt vooreerst uw Afghaanse **taskara** slechts een kopie te zijn, waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan. Alleszins blijkt uit de voorhanden informatie dat valse Afghaanse documenten probleemloos te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan. Bovendien kan van uw identiteitsboekje vreemd genoeg op geen enkele manier worden afgeleid in welk jaar het document werd afgeleverd en zijn de vakken waarin de 'name of the holder' of de 'issuing office' dienen te worden ingevuld, leeg. Het door u voorgelegde identiteitsdocument doet dan ook geen afbreuk aan de eerdere vaststelling van bedrieglijkheid van uw asielmotieven en herkomst.*

Hetzelfde dient te worden besloten omtrent de door u voorgelegde kopie van een lidkaart van 'Hezb-Islami', die geen enkele authenticiteitsgarantie biedt.

*Tevens is het opmerkelijk dat u in het proces-verbaal melding maakt van **een paspoort** dat zou zijn gestolen. Nochtans heeft u eerder over het bestaan van dit document nooit met een woord gerept. Tijdens het gehoor van 22/04/2004 antwoordde u op de vraag welke identiteitsdocumenten u bezit dat u een taskara en een lidkaart van 'Hezb-Islami' heeft (p.10). Het zou kunnen verwacht worden dat u op dergelijke vraag een verwijzing zou maken naar uw Afghaanse paspoort indien u dit werkelijk zou bezitten. Ook tijdens het gehoor van 17/06/2004 maakte u desgevraagd geen enkele melding van het bestaan van een Afghaans paspoort op uw naam (p.1). Dat u nu stelt dat u al sinds 2002 of 2003 een Afghaans paspoort zou hebben bezeten, is dan ook weinig geloofwaardig (28/08/2007 p.5).*

*Verder mag het verbazen dat u zich in ernstige mate tegenspreekt over de **periode dat u in Afghanistan zou hebben gewoond**. U stelt dat u ten tijde van het pro-Russische regime met uw familie in Pakistan woonde. Volgens uw verklaringen bij het indienen van uw eerste asielaanvraag luidde het vervolg van de familiegeschiedenis als volgt: "In 1996 kwam de Taliban aan de macht. Mijn familie verhuisde van Pakistan naar Afghanistan naar ons dorp Alikhel". Ook in de vragenlijst ter gelegenheid van uw derde asielaanvraag (23/05/2007, p.1) en tijdens het gehoor van 28/08/2007 (p.8) stelt dat u sinds 1996 in Alikhel (Afghanistan) woonde. Nochtans verklaarde u voorheen dat uw familie al in 1992, bij de machtsovername van de Mujaheddinggroeperingen, vanuit Pakistan naar Alikhel (Afghanistan) terugkeerde (22/04/2004 p.3 en 17/06/2004 p.3). Dat u zich over dergelijk belangrijk aspect zou tegenspreken, is geheel ongeloofwaardig. Bovendien mag het in deze eens te meer verbazen dat u, wanneer u in de vragenlijst gevraagd wordt welke uw beroepen waren, stelt dat u van 1987 tot juli 2003 verkoper was in een winkel in Pakistan (23/05/2007 p.6). Ook dit klemmt met uw beweringen omtrent uw verblijf in Afghanistan in de periode 1992 (of 1996) – 2003.*

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat u er middels de nieuwe elementen die u in uw derde asielaanvraag aanbrengt niet in slaagt een nieuw licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas en herkomst.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kunnen u bijgevolg worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 26 en 27 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (procedurerichtlijn), voert verzoeker aan dat hij een "nieuw paspoort" voorlegt en dit op definitieve wijze zijn identiteit bewijst. Hij herhaalt voor zijn vertrek naar België van 1992 tot 2003 in Afghanistan te hebben gewoond, en benadrukt dat tijdens het gehoor zodanig specifieke vragen werden gesteld waarop enkel een inwoner van zijn dorp of iemand die de Afghaanse streek uitzonderlijk goed kent, had kunnen antwoorden, en niets in de bestreden beslissing erop wijst dat één van zijn antwoorden onjuist zou zijn. Verzoeker besluit dat zijn afkomst uit het dorp Alikhel in de provincie Paktia dan ook vaststaat en dat hem derhalve de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden aangezien de volledige provincie door UNHCR en vervolgens door de commissaris-generaal als bijzonder gevaarlijk wordt beschouwd.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing teneinde de commissaris-generaal te bevelen een standpunt over Pakistan als eerste land van asiel en/of als veilig derde land voor verzoeker te nemen.

Bij het verzoekschrift worden drie fotokopieën gevoegd uit een Afghaans paspoort, afgeleverd te Kabul op 16/1/2009. Ter terechtzitting toont verzoeker zijn "origineel paspoort".

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de inhoud van de motivering kent zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die een nieuw licht werpen op de eerder gedane vaststellingen omtrent zijn asielrelaas en herkomst. Dit besluit steunt in het bijzonder op de vaststelling dat (i) zijn taskara slechts een kopie is waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen van worden nagegaan, uit de voorhanden informatie blijkt dat Afghaanse documenten probleemloos te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan, uit zijn identiteitsboekje op geen enkele manier kan worden afgeleid in welk jaar het document werd afgeleverd en de vakken waarin de 'name of the holder' en de 'issuing office' dienen te worden ingevuld, leeg zijn, (ii) ook zijn voorgelegde kopie van een lidkaart van Hezb-i Islami geen enkele authenticiteitsgarantie biedt, (iii) het weinig geloofwaardig is dat verzoeker al sinds 2002 of 2003 een Afghaans paspoort zou hebben aangezien hij nooit eerder over het bestaan van dit document met een woord repte, en (iv) hij zich ook in ernstige mate tegensprekt over de periode dat hij in Afghanistan zou hebben gewoond.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen

worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag geweigerd werd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over een grondconflict met N. H. en de connecties van zijn familie met de Taliban als oorzaak van zijn problemen, alsook over de dood van zijn broers en het vechten van zijn oudste broer voor de Taliban, (ii) er getwijfeld werd aan zijn Afghaanse afkomst omdat hij consequent de westerse tijdrekening gebruikte tijdens de gehoren, hij verklaarde de Afghaanse tijdrekening niet te kennen terwijl hij wel de maanden van een Afghaans jaar kon opnoemen, hij verkeerdelijk verklaarde dat er slechts twee seizoenen zijn in Afghanistan en dat het Afghaanse Nieuwjaar in de maand februari wordt gevierd en volgens de westerse kalender elk jaar tien dagen opschuift, en hij niet op de hoogte is van welke groeperingen deel uitmaken van de nieuwe regering terwijl hij zelf beweerde deel uit te maken van Hezb-i Islami van Hekmatyar, en (iii) hij niet in het bezit is van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor zijn identiteit en/of reisweg niet kunnen worden gecontroleerd. Verzoekers verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd door de Raad van State verworpen. Verzoekers tweede asielaanvraag, waarbij een taskara en een partijkaart werden voorgelegd, werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker beroept zich voor zijn derde asielaanvraag op de door hem eerder aangevoerde asielfeiten en bijkomend op de onveilige situatie in Afghanistan. Ter staving van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker een fotokopie van een taskara, een fotokopie van een partijkaart en een proces-verbaal van verhoor van 27 augustus 2007 naar aanleiding van de diefstal van zijn documenten neer. Bij zijn verzoekschrift voegde verzoeker drie gefotokopieerde pagina's uit een Afghaans paspoort.

2.6. Met betrekking tot de documenten ingediend bij zijn derde asielaanvraag wijst de Raad op het volgende. Reeds in de bestreden beslissing werd er op gewezen dat het opmerkelijk is dat verzoeker in het proces-verbaal van 27 augustus 2007 melding maakte van een paspoort dat zou gestolen zijn terwijl hij tijdens zijn eerste asielaanvraag over het bestaan van een paspoort nooit met één woord gerept heeft en hij op de vraag naar welke identiteitsdocumenten hij bezit, antwoordde slechts een taskara en een lidkaart van Hezb-i Islami zonder vermelding te maken van een paspoort, en hij ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag met geen woord repte over een paspoort. Motieven die door verzoeker nergens worden weerlegd.

In de bestreden beslissing werd omtrent verzoekers taskara en zijn partijlidkaart het volgende gesteld: *“Zo blijkt vooreerst uw Afghaanse **taskara** slechts een kopie te zijn, waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan. Alleszins blijkt uit de voorhanden informatie dat valse Afghaanse documenten probleemloos te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan. Bovendien kan van uw identiteitsboekje vreemd genoeg op geen enkele manier worden afgeleid in welk jaar het document werd afgeleverd en zijn de vakken waarin de ‘name of the holder’ of de ‘issuing office’ dienen te worden ingevuld, leeg. Het door u voorgelegde identiteitsdocument doet dan ook geen afbreuk aan de eerdere vaststelling van bedrieglijkheid van uw asielmotieven en herkomst. Hetzelfde dient te worden besloten omtrent de door u voorgelegde kopie van een lidkaart van ‘Hezb-Islami’, die geen enkele authenticiteitsgarantie biedt.”* De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker beperkt zich verder tot het poneren dat hij van 1992 tot mei 2003 in Afghanistan woonde, doch deze herhaling is niet voldoende om de aangehaalde tegenstrijdigheden over de periode dat hij in Afghanistan zou hebben gewoond, te verklaren: *“U stelt dat u ten tijde van het pro-Russische regime met uw familie in Pakistan woonde. Volgens uw verklaringen bij het indienen van uw eerste asielaanvraag luidde het vervolg van de familiegeschiedenis als volgt: “In 1996 kwam de Taliban aan de macht. Mijn familie verhuisde van Pakistan naar Afghanistan naar ons dorp Alikhel”. Ook in de vragenlijst ter gelegenheid van uw derde asielaanvraag (23/05/2007, p.1) en tijdens het gehoor van 28/08/2007 (p.8) stelt dat u sinds 1996 in Alikhel (Afghanistan) woonde. Nochtans verklaarde u voorheen dat uw familie al in 1992, bij de machtsovername van de Mujaheddinggroeperingen, vanuit Pakistan naar Alikhel (Afghanistan) terugkeerde (22/04/2004 p.3 en 17/06/2004 p.3). Dat u zich over dergelijk belangrijk aspect zou tegenspreken, is geheel ongeloofwaardig. Bovendien mag het in deze eens te meer verbazen dat u, wanneer u in de vragenlijst gevraagd wordt welke uw beroepen waren,*

stelt dat u van 1987 tot juli 2003 verkoper was in een winkel in Pakistan (23/05/2007 p.6). Ook dit klemmt met uw beweringen omtrent uw verblijf in Afghanistan in de periode 1992 (of 1996) – 2003.” Ook deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegt noch ontkracht zodat op grond daarvan redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan en zijn afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog stelt dat niks in de bestreden beslissing erop wijst dat één van zijn antwoorden onjuist zou zijn, terwijl de vragen soms zo specifiek waren dat enkel een inwoner van zijn dorp van afkomst of iemand die de Afghaanse streek uitzonderlijk goed kent die vragen had kunnen beantwoorden, wijst de Raad erop dat verzoeker daar geen enkele toelichting geeft en dat hij het niet aan de Raad kan overlaten om zijn verzoekschrift en argumenten verder aan te vullen.

2.7. Wat het paspoort afgeleverd in Kabul in januari 2009 betreft kan het volgende worden gesteld. Gevraagd op welke wijze verzoeker dit paspoort heeft verkregen verklaart hij ter terechtzitting dat zijn familie het paspoort kon aanvragen en afhalen op basis van documenten die zij in het bezit hebben. Gelet op deze vaststelling en het feit dat de gegevens op het paspoort zijn ingevuld in het Engels en met gebruik van de Gregoriaanse kalender is de Raad van oordeel dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit “origineel paspoort”, temeer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht (CEDOCA afgh2008-015w). Corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten en paspoorten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Gelet op deze vaststelling en het feit dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan ook middels verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt wordt aan het paspoort geen objectieve bewijswaarde toegekend.

2.8. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Doordat de nieuw neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde afkomst in Afghanistan kunnen weerleggen, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.9. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal niet stelt “dat een derde land (namelijk Pakistan, zijnde het enig land waar verzoeker lang verbleven heeft) een eerste land van asiel in de zin van artikel 26 of een veilig derde land in de zin van artikel 27 van de richtlijn 2005/85/EG zou zijn” en de commissaris-generaal op dit punt niet motiveert wijst de Raad erop dat door toedoen van verzoeker geen inschatting kan worden gemaakt waar hij vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Daar de commissaris-generaal door toedoen van verzoeker niet over de ware toedracht omtrent verzoekers levensloop en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen beschikt, kon hij geen onderzoek voeren naar een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd. Doordat de commissaris-generaal niet over de juiste informatie beschikt, kon hij evenmin een onderzoek doen naar een mogelijke toepassing van de begrippen ‘eerste land van asiel’ en ‘veilig derde land’ zoals bepaald door de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG. Een schending van deze artikelen wordt dan ook niet aangetoond. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen niet als vluchteling in Pakistan erkend werd zodat niet valt in te zien waarom hij een beroep wenst te doen op artikel 26 van de procedurerichtlijn.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde ook vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal te bevelen een standpunt over Pakistan als eerste land van asiel en/of als veilig derde land voor verzoeker te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan

komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS